

[Gert Petersen.]

den arbejder jo for én, det har al hidtidig erfaring vist.

Til gengæld synes jeg, at man fra vestlig side burde gøre sig klart, at det er nu, der skal forhandles og handles, og at et diplomati, der gennem 20 år passivt har set til, at det ene tog forlod perronen efter det andet, ikke alene er en belastning for sikkerheden, det er et dårligt diplomati. Desværre er der ikke mange tegn på, at sådanne konklusioner drages. Den tøvende holdning til sikkerhedskonferenceideen vidner om, at NATO-diplomatiet stadig er frosset inde på sin kolde perron, og det er endnu en grund til, at vi finder, Danmark bør frigøre sig for medlemskab i denne alliance. Der er flere andre grunde. Den førende magt i alliancen er USA, som samtidig er en global magt. Der består megen usikkerhed omkring USAs internationale politik. Man taler ofte om, at Sovjetunionen er sådan en slags mysterium, at de sovjetiske hensigter er svære at blive klar over osv., og det kan der ofte være noget om, men det forekommer mig i endnu højere grad at gælde De Forenede Stater.

I FN's nedrustningskommission er der på flere punkter opnået enighed mellem de to supermagter. Udsigterne for de strategiske våbenforhandlinger bedømmes forholdsvis optimistisk. Ikke desto mindre lader præsident Nixon så, så vidt jeg har kunnet læse referaterne i dagbladene, forstå, at han vil starte et nyt rustningskapløb på strategiske kernevåben. Han er ikke tilfreds med ligevægt eller bare overlegenhed, men ønsker åbenbart en massiv amerikansk overlegenhed.

Denne beslutning må ses på baggrund af en omfattende debat, som har fundet sted i USA, og hvorunder en lang række fremtrædende amerikanere, deriblandt også tidligere forsvarsministre, har advaret mod ideen om massiv overlegenhed. Indsigtsfulde amerikanere har hævdet, at en intensiveret udbygning af antiraketraketsystemet og det, man kalder MIRV-systemet,

altså af raketter, der er i stand til at fremføre flere styrbare sprængladninger, kan genskabe en situation, som de fleste af os troede var forsvundet én gang for alle, nemlig situationen, hvor en stormagt — og formentlig den rigeste og stærkeste — atter kan kalkulere med, at en kernevåbenkrig kan vindes, forstået sådan, at egne tab reduceres til et relativt minimum — her skal trykket naturligvis ligge på relativt — i forhold til de tab, der kan tilføjes modparten. Det vil sige, at den nuværende terrorbalance forsvinder og afløses af en situation af regulær overlegenhed med alle de farer og fristelser, dette indebærer. Det er perspektivet for et nyt rustningskapløb. Det behøver ikke at være den amerikanske hensigt. Der kan også ligge en tendens til isolationisme bagved, som det tidligere er nævnt heroppefra. Men det er svært at se bort fra, at den nuværende magtbalance, som alle jo er enige om har en vis fredsbevarende virkning, selv om man ikke kan leve for bestandig på den, er blevet til på trods af USA og på trods af den politik, USA har ført gennem NATO. Formålet med den vestlige alliance, da den begyndte, var ikke at skabe balance, men, som Churchill udtrykte det i Fulton, at skabe en klar vestlig overlegenhed. I en lang årrække var det ydermere amerikansk politiks hovedformål over for Sovjet at rulle grænserne tilbage. Denne politik er blevet skrinlagt, og det blev den, fordi den så åbenbart stred mod de magtmæssige realiteter, men vi har ingen som helst garanti for, at den ikke bliver genoptaget, hvis magtrealiteterne atter ændres afgørende. Hvad vil USA, hvad betyder de oprustningstendenser, de strategiske planer, som i denne tid udklækkes i De Forenede Stater? Det er et alvorligt problem i øjeblikkets internationale situation.

Den samme dobbelthed møder man, synes jeg, i præsident Nixons Vietnampolitik. På den ene side en tilsyneladende nedtrapping af krigsførelsen, bl. a. manifesteret ved tilbagetrækning af 50.000-100.000 soldater,